

เทศน์เช้า วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ ฟังธรรมะเพื่อหัวใจใจ เราแสวงหา เราเกิดมาเป็นชาวพุทธ เกิดมาเป็นชาวพุทธเขาบอกว่าถ้าพูดถึงทำบุญกุศล บุญกุศลทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิต บุญกุศลทำให้มีความสุข ทุกคนปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์ ความทุกข์ทุกคนไม่ต้องปรารถนา แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสธรรมขึ้นมาเนาะ ทุกข์เป็นอริยสัจ ทุกข์เป็นความจริงใจ ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป

เราบรรเทาทุกข์กัน เราบรรเทาทุกข์ขึ้นมาเพื่อให้มีความสุขความสงบของเราขึ้นมา แต่ทุกข์คือสิ่งที่หนีไม่ได้ ในชีวิตเรา เราหนีไม่ได้ เราต้องมีการเคลื่อนไหว เราต้องมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา จิตนี้มันต้องเวียนว่ายตายเกิดตามสัจจะ ตามสัจจะ ว่าตามธรรมชาติตามสัจจะ สัจจะมันต้องเวียนว่ายตายเกิดทั้งนั้นแหละ

ทีนี้จิตเวียนว่ายตายเกิด คุณสิ เวลานกมันปีกไข่ของมัน เวลามันปีกไข่ เวลาลูกนกมันออกมา มันเลี้ยงดูแลลูกของมัน เวลามันบินออกจากรังไปไง เขาต้องสอนนะ ลูกนกต้องสอนให้มันบิน ถ้ามันบินได้มันจะรักษาชีวิตของมันได้ นี่ลูกนกมันบินออกจากรังของมันไป ถ้ามันบินออกจากรังของมันไป พ่อแม่พุ่มปีกเลี้ยงดูมาไง พ่อแม่ถึงเป็นพระอรหันต์ของลูก พ่อแม่ถึงเป็นพระอรหันต์ของลูกนะ เราเวียนว่ายตายเกิด เราเกิดมาเรามีพ่อแม่เป็นสัจจะอยู่แล้ว ถ้าไม่มีพ่อแม่ไม่มีแม่เราเกิดมาจากไหน เพราะเวลาเราเกิดนะ เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดในไข่ เกิดในครรภ์ เกิดในน้ำคร่ำ โอปปาทิกะ การกำเนิด ๔

เวลาเกิดโอปปาทิกะ เขาเกิดโอปปาทิกะ เทวดา อินทร์ พรหมเขาเกิดขึ้นมาเขาเกิดโดยกรรมของเขา คุณงามความดีของเขาสร้างให้เขาสมความปรารถนา ความสมความปรารถนาของเทวดา อินทร์ พรหมของเขา เวลาเขาหมดอายุขัยของเขา เขาก็ต้องเวียนว่ายตายเกิดเป็นธรรมดา เขาเกิดโดยโอปปาทิกะ เขาเกิดโดยสำเร็จรูปของเขา สำเร็จโดยกรรม

แต่เวลาเราเกิดขึ้นมาเราต้องมีพ่อแม่ เพราะมีพ่อแม่ขึ้นมา เพราะอะไร เพราะมันมีสายบุญสายกรรมไง เราเกิดมามีสายบุญสายกรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีพระนางสิริมหามายา เกิดจากพระเจ้าสุทโธทนะ มีพ่อแม่ เวลาออกจากราชวังมา มาตรฐานรัฐธรรมนูญขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วกลับไปเอานะ กลับไปเอาคือกลับไปเทศน์ไปสอนไปสอนขึ้นมาให้ไม่เวียนว่ายตายเกิดอีกใจ ให้มีสัจจะความจริงในหัวใจ

ฟังธรรมๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเป็นเรื่องที่เวลาฟังธรรมแล้วสะท้อนใจนะ สะท้อนใจที่ว่าเวลาพระเจ้าสุทโธทนะให้คนไปนิมนต์ ให้คนไปนิมนต์ลูกมา ด้วยความสายบุญสายกรรมก็คิดว่าลูกของตัวเอง ลูกของตัวเองเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง เวลากลับมาแล้วไม่นิมนต์ไว้ เช้าก็ออกไปบิณฑบาต แล้วเป็นกษัตริย์ ศาสนามันยังไม่มี “ลูก ลูกทำไมทำลายพ่อขนาดนี้ ทำไมขายหน้าพ่อขนาดนี้ มาเป็นขอทานอยู่กลางเมืองนี้ได้อย่างไร ก็ลูกเป็นกษัตริย์”

คูลี สถานะความคิด สถานะของคุณธรรมในใจมันแตกต่างกัน ถ้ามันแตกต่างกัน ด้วยคิดว่าตัวเองเป็นกษัตริย์ ลูกก็เป็นกษัตริย์ เป็นเจ้าของเมืองไง แล้วเวลาออกไปบวชมา ๖ ปี กลับมาเดินขอทานอยู่ในเมือง ลูกทำอย่างนี้ได้อย่างไร มันขายหน้าพ่อ

อ้าว! ก็พ่อไม่นิมนต์ไว้ พ่อไม่นิมนต์ให้ฉันในบ้านไง ก็ภิกขาจาร เลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง

แล้วทำอย่างนี้ได้อย่างไรล่ะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำอย่างนี้มาทุกๆ พระองค์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรัฐธรรมนูญขึ้นมา ตรัสรัฐธรรมนูญขึ้นมาแล้วเราจะดำรงชีวิตอย่างไร เล็งญาณ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตั้งแต่เดิมมาท่านทำอย่างไร เทวดา มาถวายบาตร ๔ ใบ เนรมิตให้เหลือใบเดียวแล้วออกบิณฑบาต

ฟังธรรมๆ แล้วมันสะท้อนใจ มันสะท้อนใจที่ว่าความรักระหว่างพ่อกับลูกไง เวลาพ่อกับลูก พ่อแม่กับลูกมันสะท้อนใจใหม่ นี่สายบุญสายกรรมๆ ใจ มนุษย์เกิดมาต้องมีพ่อแม่ ถ้ามีพ่อแม่ พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก พ่อแม่ นกมันเลี้ยงลูกมัน มันหาเหยื่อมาป้อนลูกมัน แล้วก็ฝึกให้ลูกมันหัดบิน พอบินออกไปแล้วมันจะได้เลี้ยงชีวิตมันรอด

นี่สายบุญสายกรรม เพราะสายบุญสายกรรมนะ ลูกอภิชาติบุตร ลูกที่ดีทำให้พ่อแม่ชื่นใจ ทำให้พ่อแม่มีความสุข ความสุขของพ่อแม่ ลูกเรามีที่ยืนในสังคม พ่อแม่มีความสุขมาก ถ้าลูกของเราล้มลุกคลุกคลาน พ่อแม่ก็ต้องพยายามชวนขวย พยายามช่วยเหลือเจือจานคำชูขึ้นมา คำชูขึ้นมาเพราะต้องให้เขา เราเลี้ยงลูกของเรามา ลูกนก นกมันสอนให้ลูกมันหัดบิน นี่ก็เหมือนกัน ลูกของเราขอให้มันมีความสุข ประกอบสัมมาอาชีพะ ทำสิ่งใดก็ได้ขอให้ลูกมีความสุข มีความสุขพ่อแม่พอใจแล้วแหละ

แต่สิ่งที่ว่าในความรู้สึกนึกคิด ความรู้สึกนึกคิดเหมือนเรานี้แหละ เหมือนเรา เราตั้งแต่เราเป็นเด็กมา เราได้รับการฟุ่มเฟือยอย่างไร ความรู้สึกนึกคิดของเราเป็นไปตามวัย ถ้าเป็นไปตามวัย เราก็คิดได้ เราก็คิดได้ แต่เวลาความปรารถนาคนต่างวัย คนต่างวัย ความคิดเวลาสนทนากันมันแตกต่างกัน แตกต่างกันจะปรับปรุงอย่างไร นี่ถ้ามีกรรมๆ ตรงนี้มันจะคิดได้ พ่อเรามีกรรม มันมีสติปัญญา ถ้ามีสติปัญญามันจะดูแลสิ่งนี้ ถ้าดูแลสิ่งนี้

อภิชาติบุตร ถ้าเราเห็น มีคนเห็นมาก อุบัติจากพ่อแม่ๆ พ่อแม่เจ็บไข้ได้ป่วย มันกกรรม กงเกวียน ถึงวาระเราก็ต้องมาเป็นแบบนี้ ถ้าถึงวาระเป็นแบบนี้ นั่นละแสดงกรรม เห็นไหม เราเกิดจากพ่อแม่ พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก แล้วพ่อแม่แสดงกรรมให้เราดู ชีวิตมันต้องตรากตรำอย่างนี้หรือ

คูลี ขาวนาหลังสู้ฟ้า หน้าสู้ดิน เขาต้องหาสัมมาอาชีพะของเขา เราก็ต้องหลังสู้ฟ้า หน้าสู้ดินเพื่อดำรงชีวิตของเราอย่างนี้หรือ แล้วชีวิตของเรา สังคมเขายอมรับ โลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ ยกย่องสรรเสริญขึ้นมา ยกย่องสรรเสริญขึ้นมาก็เป็นสัญญาอารมณ์ เป็นการสรรเสริญของโลก แล้วเราก็เชื่อเขาหรือ เราก็ต้องใช้ชีวิตแบบนี้ใช่ไหม ระบบเป็นอย่างนี้ ระบบมันระบบมัน ชีวิตเราต้องเดินตามเส้นทางสายนี้ใช่ไหม ถ้าเส้นทางสายนี้เขาต้องเดินกันแบบนี้ แล้วถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตายมันต้องมีฝั่งตรงข้าม ถ้าเดินตามเส้นทางสายนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เป็นพระจักรพรรดิไป เพราะพระเจ้าสุทโธทนะต้องการให้เป็นจักรพรรดิ เป็นผู้รวบรวมแคว้นแคว้นขึ้นมาให้ปกครองเขา

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกจากกระบบ ออกความคิดนอกกรอบ เสียสละ ไปทุกข์ไปยาก ไปค้นคว้าไปหามา ค้นคว้าหามา หากความไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย นี่เป็นแก่น

ของศาสนานะ แต่ศาสนาสอนไว้ คุณิ หลวงตาท่านบอกว่าศาสนานี้เหมือนกับห้างสรรพสินค้า เราเข้าไปในห้างสินค้า สินค้าในห้างสรรพสินค้ามีมากมายมหาศาลเลย ในพระไตรปิฎกนะ โอโฮ! มีมากมายมหาศาลเลย เธออย่างรังแกกัน เธออย่าเบียดเบียนกัน เธอจงให้อภัยต่อกัน การเบียดเบียนกันมันจะสร้างเวรสร้างกรรมไปตลอด เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร แล้วผู้ที่มีปัญญาขึ้นมา ก็เทศน์เรื่องอริยสัจ ทุกข์เป็นสัจจะ ทุกข์เป็นความจริง สิ่งที่เขาว่าเป็นความสุขๆ นั้นล่ะทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป พอทุกข์ดับไปเขาก็มีการผ่อนคลาย มีความสุขของเขาชั่วระยะเวลาเท่านั้น

ถ้าเราจะเอาความสุขแท้จริง ความสุขแท้จริงจะหาได้จากหัวใจ ถ้าหัวใจ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี แค่งบระงับมันก็มีความสุขอยู่แล้ว ถ้าจิตมันสงบระงับแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา ถ้าสำรอกมันคายกิเลสของมันออกไป มันสำรอกคายกิเลส เชื่อใจในการเกิดใจ เชื่อใจที่ให้จิตนี้เวียนในวัฏฏะมันสำรอก มันคายของมันออก สุขอันแท้จริงมันอยู่ที่นี้ ถ้าสุขแท้จริงอยู่ที่นี้ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ว่าการ ในห้างสรรพสินค้ามันมีสินค้ามากมายเลย แต่เราไปเดินตากแอร์กันใจ ไปเดินตากแอร์ในห้างสรรพสินค้าแล้วก็กลับ เห็นหมดเลยสินค้า แล้วไม่ได้อะไรติดมือมาสักอัน ชีวิตเป็นอย่างนั้นไหม ถ้าชีวิตเป็นอย่างนั้น นี่ในระบบใจ

ชาวไร่ชาวนานะ หลังสู้ฟ้า หน้าสู้ดินนะ เขาทำเพื่อหาสัมมาอาชีพะเลี้ยงชีพ เราก็ต้องเลี้ยงชีพของเรา เราก็เลี้ยงชีพ พ่อแม่สอนให้ลูกหัดบิน นกมันต้องบินได้ นกมันต้องหาเหยื่อเพื่อเลี้ยงชีพของมัน แต่เลี้ยงชีพในระบบ แล้วเราก็ต้องเป็นอย่างนี้ ถ้าคนมีสติมีปัญญามันจะคิด ถ้ามันคิดขึ้นมา เพราะความคิด มโนกรรม มโนกรรมเกิดกายกรรม เกิดวจีกรรม เกิดการกระทำขึ้นมา ถ้าเกิดการกระทำขึ้นมา เราจะดูถูกคนที่เขาทุกข์จนเจ็บใจอย่างนั้นได้อย่างไร คนทุกข์จนเจ็บใจ แต่จิตใจของเขาสูงส่ง คนเรามีค่าด้วยน้ำใจ น้ำใจเขายิ่งใหญ่

คุณหลวงตาท่านทำโครงการช่วยชาติ มีคนจะมาหมาเลย บอกจะให้เลย หลวงตาจะเอากี่สิบล้านก็จะให้เลย ท่านบอกว่าท่านไม่ต้องการตรงนั้น ท่านต้องการน้ำใจของคนทุกข์คนจน ๕ บาท ๑๐ บาท เพื่อให้เขาเป็นเจ้าของประเทศชาติ เพื่อให้เขาเป็นผู้ที่มีสิทธิในความเป็นชนชาติ ให้มีสิทธิเป็นเจ้าของประเทศชาติ ให้เขามีความภูมิใจในตัวเอง ให้ทุกคนมีความภูมิใจในความเป็นมนุษย์ มีสิทธิเสรีภาพ คนละ ๕ บาท ๑๐ บาท เพื่อฟื้นฟูชาติไทยของตัวเองขึ้นมา ฟื้นฟูที่อยู่อาศัย ท่านต้องการสิ่งนี้ ท่านต้องการน้ำใจของคน

จะทุกข์จนเจ็บใจ แต่หัวใจเขายังใหญ่ ถ้าหัวใจเขายังใหญ่ เขาทำเพื่อประโยชน์ หัวใจเขายังใหญ่มันก็เป็นความสุขในหัวใจของเขา ถ้าหัวใจยังใหญ่ นก คูสิ นกอินทรีมันบินข้ามทวีป นกอพยพมันบินรอบโลก นกอพยพมันบินเพื่อหาอาหารของมัน เวลามันอพยพหนีหนาวมา มันหนีมาไซบีเรีย มันมาหาอาหารของมัน คุณกสิ มันบินข้ามโลกนั่นนะ หัวใจที่ยังใหญ่มันทำของมัน หัวใจยังใหญ่มันเกิดจากไหนล่ะ? เกิดจากการฟังธรรม

ถ้าฟังธรรมๆ เพื่อปลุกเร้าหัวใจของเราไป ใครจะมองหน้า ใครจะติฉินนินทา โลกธรรม ๘ มันธรรมะเก่าแก่ มันไม่จริง มันไม่จริงอย่างที่เขาคิด มันเป็นความรู้สึกในหัวใจของเรา ในหัวใจที่เราทำของเรา ศีล สมาธิ ปัญญาที่เกิดจากหัวใจของเรามันยิ่งใหญ่ อยู่นั้นมันคำพูดของเขา คำพูดของเขาเราฟัง เพราะว่าเราเป็นปัญญาชน ต้องฟัง เราฟัง ฟังเสร็จแล้วเราแยกแยะไป ไม่ใช่ ฟังเสร็จแล้วเป็นเหยื่อ พอฟังใครแล้วก็เชื่อเขาไปหมดเลย

เวลาสังขาร หลวงตาท่านต้องการอะไร ๕ บาท ๑๐ บาทจากคนทุกจันเจิญใจเพราะอะไร เพราะให้เขามีความภูมิใจเขาไป ถ้าเขามีความภูมิใจของเขา เขามีสติปัญญาของเขา เขาก็ฟังของเขา เขาก็แยกแยะของเขา เขาไม่เป็นเหยื่อไป

ถ้าฟังธรรมๆ เพื่อเหตุนี้ไป ฟังธรรมเพื่อสติเพื่อปัญญา ถ้ามีปัญญาขึ้นมามันมีความภูมิใจในตัวเอง มันมีความภูมิใจในความเป็นมนุษย์ มันมีความภูมิใจในลมหายใจเข้าและลมหายใจออก มันมีความภูมิใจในสิทธิเสรีภาพของเรา มันภูมิใจในหัวใจนี้ ถ้ามันภูมิใจอย่างนี้ไป มันจะนั่งสมาธิมันจะภาวนามันก็ทำได้ แล้วสิ่งใดมันไม่หวั่นไหว มันไม่หวั่นไหว ไม่ทำให้จิตใจนี้คลอนแคลนไปกับเขา ถ้าจิตใจนี้ไม่คลอนแคลนไปกับเขา ถึงว่าหลวงตาท่านต้องการให้ทุกๆ คนมีสิทธิเสรีภาพ ให้ทุกๆ คนเอาความรู้สึกของเรา ความภูมิใจความเป็นมนุษย์เรา ถ้ามีความภูมิใจความเป็นมนุษย์ ฝึกให้บิน ฝึกให้บิน ฝึกให้มันหาเหยื่อ หาเหยื่อ หาศีล หาสมาธิ หาปัญญา หามรรคผล หาความสุขในหัวใจ

ถ้าหาความสุขในหัวใจ เราเข้าไปในห้างสรรพสินค้าเราเลือกแยกแยะเอา อะไรที่มันเป็นประโยชน์กับการดำรงชีวิตของเรา อะไรที่ฟุ่มเฟือยเราไม่หาเงินหาทองมาแลกเปลี่ยนแลกซื้อสินค้าที่ฟุ่มเฟือยเอาไปเก็บสะสมไว้ในบ้านแล้วไม่ได้ใช้เลย ให้เทียมหน้าเทียมตาเขา เขามีเราก็ต้องมี แต่เราไม่ได้ใช้ เราเป็นชาวไร่ชาวนา เราใช้แต่จอบแต่เสียมแต่ปุ๋ยที่เป็นความจำเป็นของเรา สิ่งที่ไม่จำเป็นกับเรา เราจะไปหามาสะสมไว้เป็นคนบ้าสมบัติพะรุงพะรังไปกับเขาทำไม

เราเข้าห้างสรรพสินค้าไปเราก็คัด เราก็แยก เราเลือกของเราสิ เลือกของเรา นี่ก็เหมือนกัน เราเข้ามาในพระพุทธศาสนา เราก็คัด เราก็แยก เราก็เลือกของเราสิ อะไรที่มันเป็นประโยชน์กับเราละ อะไรที่มันเป็นบุญกุศลของเราละ บุญมันคืออะไร บุญไปหาที่ไหน บุญก็บอกว่ากลับมาแล้ว กลับมา อู๋! อูกรางวัลที่หนึ่ง

อูกรางวัลที่หนึ่งเดียวเขาปล้นนะ อูกรางวัลที่หนึ่งแล้วได้ประโยชน์อะไรละ บุญคือความสุขใจใจ บุญคือความอหังการว่าเป็นมนุษย์ของเราไง ความเป็นมนุษย์ของเรา สิทธิเสรีภาพ ความเป็นมนุษย์ เราจะทำสมาธิก็ได้ เราจะภาวนาของเราก็ได้ เราจะทำมาหากินก็ได้ ในห้างสรรพสินค้าเราก็แยกแยะของเราสิ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ว่า การ ในบรรดาสัตว์สองเท้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด ในบรรดาสัตว์สองเท้า ในบรรดาสัตว์สี่เท้า สัตว์สี่เท้า สัตว์เลื้อยคลานมันก็มีชีวิตเหมือนกัน มันก็หึงในศักดิ์ศรีของความเป็นสิ่งมีชีวิตของมันเหมือนกัน แต่เขาเกิดมาสถานะแบบนั้นไง

เวลาพระโพธิสัตว์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดเป็นกวาง เกิดเป็นต่างๆ ท่านก็เคยเกิดในวัฏฏะ เกิดในวัฏฏะ ผลกรรมมันพาเกิด มันเกิดในสถานะแบบนั้น ในบรรดาสัตว์สี่เท้า ในบรรดาสัตว์เลื้อยคลาน เขาก็ทำคุณงามความดีของเขาถ้าเขาเป็นสัตว์ที่ดี แต่ถ้าเขาเป็นสัตว์ที่เป็นพาล ในสังคมทุกสังคม ในการเกิดทุกกำเนิด ในสังคมทุกสังคมมีทั้งคนดีและคนเลว

นี่ก็เหมือนกัน เกิดเป็นสัตว์แล้ว สัตว์ที่ดี สัตว์ที่มันรักฝูงของมัน มันก็ทำประโยชน์ของมัน พระโพธิสัตว์เวลาเกิด เวลาเกิดเป็นสัตว์ต่างๆ ในพระพุทธศาสนาสอน สอนเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด แต่การเวียนว่ายตายเกิดเกิดจากการกระทำของเรา ไม่ใช่เวียนว่ายตายเกิดโดยที่ใครบังคับบัญชา ไม่ใช่

การเวียนว่ายตายเกิด เกิดจากการสะสม เกิดจากพันธุกรรมของจิตที่มันคัดแยก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภเป็นพระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าท่านเคยตกนรกอเวจีมาเหมือนกัน เคยทำผิดทำพลาดมาเหมือนกัน

เวลากรรมของท่านที่ว่าท่านจะนิพพาน แล้วจะไปนิพพาน เวลาที่ว่าเดินไปแล้วมันมีแหล่งน้ำที่ชุ่ม พระอานนท์ไม่อยากดื่มน้ำนั้นเลย ไม่อยากดื่มน้ำนั้นเลย “อานนท์ เราหิวกระหายเหลือเกิน ดื่มน้ำเถอะ” นั่นละกรรม แต่ด้วยบุญกุศล เวลาพระอานนท์จะดื่ก มันใสเฉพาะตรงที่ดื่ก พอดื่กมาแล้ว องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฉัน พอนั้น

“สิ่งที่ไม่เคยมี ไม่เคยเป็นก็เคยแล้ว” พระอานนท์ตื่นตื่น

องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “มันเป็นเช่นนี้เองอานนท์ มันเป็นแบบนี้” มันเป็นแบบนี้เพราะบุญกุศล บุญกุศลที่ทำมา กรรมมันก็มี แต่กรรมดีมันก็มี กรรมที่ทำมา เศษกรรมแต่ขณะที่องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เป็นพระอรหันต์ เป็นพระพุทธเจ้า แต่กรรมก็ตามมา ตามมา คูลี เขาจ้างคนมาว่า “หัวโล้นไม่ทำมาหากิน หัวโล้น” จ้างคนมาว่า เพราะอะไร

เพราะการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย คนมันต้องมีการบาดหมางกันมากพาดชาติใด มันบาดหมางมันถึงมา แต่เขามา เขามาสร้างเวรสร้างกรรมของเขา เพราะถ้าเขาทำกับบุคคลธรรมดาเป็นเรื่องหนึ่ง แต่นี่เขาทำกับพระอรหันต์ เขาทำกับศาสดากรรมของเขาก็เพิ่มมากขึ้น

แต่เวลาคนที่มาดีละ คนที่มาดี มาเกิดร่วมเป็นสหชาติ ฟังองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เดียวเป็นพระอรหันต์เลย ทุกคน โอ้โฮ! ปรรณาทาบุญ คนปรรณาดีกกับองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็มหาศาลเลย เทวดา อินทร์ พรหมฟังเทศน์มหาศาลเลย คนที่ปรรณาดีกก็มากมายเลย นี่ผลของการเวียนว่ายตายเกิด

ฉะนั้น สิ่งในโลกกรรม ๘ มีลากเสื่อมลาก มียศเสื่อมยศ มันเป็นธรรมะเก่าแก่ ถ้าเราเจอสถานะแบบนั้น องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ ภิภุทั้งหลาย ถ้าเจอเจอโลกกรรม ๘ กระทบรุนแรงเท่าไร เธออย่าเสียใจ เธอให้นึกถึงเรา เราศาสดา เราโดนมากกว่าพวกเธอ

องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าให้ดูตัวเองว่าองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาเจอโลกกรรม ๘ ท่านบริหารจัดการมันอย่างไร ท่านบริหารจัดการสิ่งที่กระทบกระเทือนในหัวใจท่านอย่างไร ท่านมีความสุขของท่านในหัวใจอย่างไร ท่านได้ประพฤติปฏิบัติมาอย่างไร ให้ดูสิ่งนี้เป็นตัวอย่าง

เราทำบุญกุศลกันเราต้องมีแบบมีอย่าง เรามีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง มีแก้วสารพัดนึกเป็นที่พึ่ง รัตนตรัย เราทำบุญของเราเพื่อเหตุนี้ไง แล้วฟังธรรมๆ ฟังธรรมตอกย้ำหัวใจ

หัวใจนี้ยิ่งใหญ่ เพราะมีหัวใจถึงมีชีวิต เพราะมีชีวิตเราถึงเคลื่อนไหวอยู่นี้ เราตาย คนตาย จิตเคลื่อนออกจากร่างไป ร่างที่อยู่ครบ เขาก็เอาไปเผาเอาไปทำลายอยู่นี้ หัวใจนี้ยิ่งใหญ่ หัวใจนี้เป็นคนซัดดีและชั่วไป หัวใจนี้เป็นคนซัดสิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นโทษไป ถ้าใครทำบุญกุศล เป็นประโยชน์กับหัวใจนี้ พันธุกรรมมันเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ ถ้าใครทำสิ่งที่ชั่วร้ายมันจะซัดไป เลวไปเรื่อยๆ เลวไป แล้วก็พาเกิดๆ พาเกิดตามอำนาจของกรรม อำนาจของมันไง เราเกิดเฉพาะแบบนี้ เห็นไหม

ฟังธรรมๆ เพื่อหัวใจของเรา เพื่อประโยชน์กับเรานะ เพื่อประโยชน์กับเรา ประโยชน์กับเรา เตือนไว้ๆ เตือนหัวใจไว้ เรื่องของเราทั้งนั้นแหละ ไม่ใช่เรื่องของคนอื่น เรื่องของเราทั้งนั้นแหละ เรื่องชีวิตเรานี้แหละ แล้วเรากัดเลือกของเราเพื่อประโยชน์กับเรา

เราเกิดมาเป็นชาวพุทธ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาตรัสรู้ขึ้นมาะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน พระอานนท์คร่ำครวญนะ “ดวงตาของโลกดับแล้ว ดวงตาของโลกดับแล้ว”

หูดที่สว่างไสวแบบนั้นคอยชี้นำชีวิตพวกเราไง แล้วดวงตาของโลก รถที่ไฟหน้าไม่มี ขับไปในเวลากลางคืนมันลำบากลำบากขนาดไหน รถที่มีไฟหน้า มันมีขนาดไหนไฟมันส่องทางไป เห็นไหม ดวงตาของโลกดับแล้ว เอวัง